

“EEN EGYPTISCHE VERVLOEKING”

muzikale horror-monoloog door

Collectief Anonymus

We bevinden ons in de sterfkamer van de egyptoloog Douglas Murray, die indertijd de mummie van de oud-Egyptische hogepriesteres van de Tempel van de Ogen heeft gestolen. Zij was ooit het mooiste meisje van Egypte geweest. Wie haar graf zou schenden, zou getroffen worden door een vloek...

*De rol van Murray kan gespeeld worden door een **acteur**, maar er kan ook gebruik gemaakt worden van een pop en een **geluidsband**. Hij ligt in bed - het zou ook een doodskist kunnen zijn -, onder een deken, als een mummie, ijlend. Her en der in de kamer staan olielampen en kaarsen. Een meisje in een witte jurk terroriseert hem. Misschien is zij zijn secretaresse, of zijn dienstmeid, de geest van een oud-Egyptische hogepriesteres, een spookbeeld. Zij alleen komt aan het woord; Murray reageert uitsluitend door geluiden (band) of gebaren (indien vertolkt door een acteur).*

Het meisje vertelt hoe Murray haar graf heeft geschonden, en tot welk verschrikkelijk onheil dit heeft geleid... Een griezelige, sfeervolle monoloog met een onthutsende pointe... Voor een goeie actrice en een dito regisseur.

Duur: 1 uur.

Muziek op cd verkrijgbaar samen met de brochure.

Opvoeringsrechten Nederland: 75 euro.

Fade in: licht.

*We bevinden ons in de sterfkamer van Douglas Murray. (Deze rol kan gespeeld worden door een **acteur**, maar er kan ook gebruik gemaakt worden van een pop en een **geluidsband**.) Hij ligt in bed - het zou ook een doodskist kunnen zijn -, onder een deken, als een mummie, ijlend. Her en der in de kamer staan olielampen en kaarsen. Een meisje in een witte jurk verschijnt. Misschien bestaat zij alleen in de koortsdromen van Murray, misschien is zij zijn secretaresse of zijn dienstmeid, of misschien is zij de geest van een oud-Egyptische hogepriesteres. Zij alleen komt aan het woord; Murray reageert uitsluitend door geluiden (band) of gebaren (indien vertolkt door een acteur).*

*Het meisje begint één voor één de kaarsen rond het bed van Murray aan te steken. Daarbij bootst zij het slaan van een klok na. (Nabootsen van geluiden kan ook ingevuld worden door middel van de geluidsband.) **Indien gebruik gemaakt wordt van een geluidsband, wordt het hele stuk gespeeld in het ritme en de sfeer van een muzikale soundtrack, waarin de geluiden geïntegreerd worden.***

Bim-bam. (12 x)

Als alle kaarsen zijn aangestoken, gaat zij bij het bed zitten. Voor zich uit:

Het is twaalf uur, meneer Murray.

Het is middernacht.

Het is éénentwintig april negentienhonderd en twaalf, meneer Murray.

Hebt u het ook gehoord?

We zijn al een week later...

Wendt zich tot Murray.

Zal ik u naar het strand brengen, meneer Murray?

Zal ik u naar het strand brengen?

Murray woelt onrustig. Zijn hand klauwt naar haar. Zij buigt zich naar hem over, luistert aan zijn oor.

Wilt u wat zeggen, meneer Murray?

Wilt u mij wat zeggen?

Zij glimlacht. Lief en teder:

Waarom ik u... achtervolg?... tot hiér?

Meneer Murray! U wéét toch dat ik u desnoods zou volgen naar het einde van de wereld!
En voor de rest ben ik natuurlijk ook graag zeker van mijn zaak, hé...

Angstige reactie Murray. Zij zegt geruststellend (alsof ze tegen een kind praat):

Straks, meneer Murray...

Straks nemen we de trein, ja...

Neenee! Maak u maar geen zorgen!

Ik zal u wel helpen, meneer Murray! Ik zal u helpen de eerste trein te nemen!

Heb ik u niet altijd geholpen? Met àlles?

Vragende reactie Murray.

De trein naar Southampton, ja.

Hoort u het ruisen van de zee al?

Bootst het ruisen van de zee na (geluidsband):

Whoesh-whoesh-whoesh...

Hoort u het al?

Golven breken in de branding...

En er zijn meeuwen, meneer Murray...

Whoesh-whoesh... Krààà! Krààà!

Hoort u de meeuwen?

En heel in de verte... heel in de verte...

Bootst het geloei van een misthoorn na (band), maar het zou ook het loeien van een gekwetst voorhistorisch zeemonster kunnen zijn.

Murray reageert paniekerig op dit geluid. Ze neemt zijn hand in haar hand, zacht en teder:

Ze hebben daar een brede strook strand, in Southampton.

Wanneer het eerste licht in de lucht komt, zal ik u in uw zware zwarte winterjas helpen en in uw rolstoel zetten, meneer Murray.

Zo zal ik u meenemen... De trein op...

Zo zal ik u naar die brede strook strand voeren.

En drie dagen later zult u aanspoelen.

In de vroege ochtend, bij het aftrekkend getij.

Drie dagen later zal het aanspoelen, meneer Murray.

Uw ontzielde lichaam.

Gekreun van Murray. Het meisje staat op.

Heel Edinburgh zal ervan overtuigd zijn dat u hebt gehandeld in een vlaag van verstandsverbijstering, is dat niet mooi? Want men weet wel dat u zo goed als blind bent, meneer Murray, maar men weet níét dat u ook zo goed als verlamd bent. En dat u het spraakvermogen hebt verloren.

Is dat niet mooi gedaan van mij?

Douglas Murray, de alom gerespecteerde egyptoloog, heeft zich in een vlaag van verstandsverbijstering van het leven beroofd!

Ziet u het al in de krant staan, meneer Murray?

In de Edinburgh Evening Dispatch?

Licht:

Een vlaag van verstandsverbijstering... Klinkt aardig.

En die fameuze laatste woorden van u zullen het allemaal heel aannemelijk maken, neem dat maar van me aan.

Gekreun van Murray. Ze gaat af.

Jaja, dàt bedoel ik.

OFF:

Wat u de drie bestuursleden van het British Museum toeschreeuwde, eergisteren, toen u nog *kon* praten.

Keert terug met een glas water, waarin ze met een lepeltje roert.

Dat u een massamoordenaar was en zo... Weet u nog?

Een vlaag van verstandsverbijstering...

Iets anders kon het niet geweest zijn, meneer Murray. Iedereen wéét immers dat u zelfs een vervelende mug nog op de manier van de geboren gentleman zou behandelen.

Is het niet?

Hé?

Gaat bij hem zitten.

Iederéén weet dat.

Maar alleen ik weet nog een tikje meer.
Alléén ik.

Ze legt haar hand onder zijn hoofd, dwingt hem te drinken. Worsteling.

Kom, drinkt dit nu maar op.
Het is een goed medicijn!
Drink het op, meneer Murray!
Het is mijn medicijn voor u!
Het is een prima medicijn!
Niet morsen, asjeblijf!
Geen druppel of u krijgt straf, meneer Murray!
Niet morsen!

Als hij gedronken heeft:

Goed zo, brave jongen... Grote jongen... Goed zo...
Rust nu maar wat, meneer Murray...
Dan vertel ik u een verhaaltje.
Waarover?
Oh, over een alom geërbiedigd egyptoloog, die de dood heeft gevonden in de open zee, bijvoorbeeld...
Een gepaste straf voor een massamoordenaar van uw soort, vindt u niet?
Vindt u niet?

Murray probeert zich op te richten. Rochelende geluiden. Zij zet het glas op de grond en drukt hem weer neer.

Hé?
Wat dit dan moet voorstellen?

Op zijn bed zittend, hem neergedrukt houdend:

Dit, meneer Murray, is nog maar het voorgeborchte van de hel...
Dit... is mijn *persoonlijke* afrekening.
U hebt hààr geschonden zoals u mij hebt geschonden en dit, meneer Murray, is allemaal zeer toepasselijk.
Zéér toepasselijk, neem dat maar van me aan.
Laat hem los, staart de zaal in.

Ik heb u wel bezig gezien in de bar van het Shepherd Hotel. Of wat dacht u?

Ik moest van u mee naar Caïro en daar heb ik u bezig gezien.

Ik heb alles gezien. Alles van u.

Tot zichzelf:

Soms kan ik moeilijk geloven dat het allemaal nog maar pas anderhalf jaar geleden is gebeurd...

Soms kan ik het moeilijk geloven...

Draait zich om, tot Murray:

U mocht de Amerikaan wel, hé?

Ontkennend gekreun van Murray.

Goed, goed... U zult het zaakje misschien niet zo best vertrouwd hebben, maar voor de rest mocht u hem wel, neem dat maar van me aan.

Veeleer tot zichzelf:

Als u het mij vraagt, meneer Murray, herkende u in zijn uiterlijke verschijning uw innerlijke roerselen. Is dat niet mooi uitgedrukt?

U bent altijd een hypocriet geweest, meneer Murray. Geef het maar toe.

Hij was achterbaks, de Amerikaan. Hij keek scheel. Zijn kleren waren in de war.

Hij had een ziekelijk bleek kleurtje... Ongeveer het kleurtje dat u nu hebt gekregen, meneer Murray... Dank zij mijn medicijn...

En hij stonk, de Amerikaan.

Hij stonk.

Buigt zich over hem heen, besnuffelt hem.

Hij stonk, zoals u nu stinkt.

Naar het zweet.

Naar het zweet van de angst, meneer Murray.

Ruikt u het ook, het zweet van uw angst?

Wendt zich af.

Ik zie het nog altijd zo voor m'n ogen...

Hoe hij u bij de elleboog meetroonde naar dat rustig en donker hoekje in de bar van het Shepheard Hotel, net zoals u dat met mij zo vaak had gedaan...

Ik zei u toch dat er enige overeenkomsten bestonden tussen u en de Amerikaan, meneer Murray?

Hoe hij u iets in het oor fluisterde, op net dezelfde wijze als u mij...

Enfin...

Protesterend gekreun van Murray. Zij draait zich naar hem om.

Waarom ik u zelfs nu nog zo kwel?

Is het dat wat u van mij wilt horen, meneer Murray?

Is het dat?

Omdat u *mij* geschonden hebt zoals u *haar* geschonden hebt!

U hebt ons *ontketend*, meneer Murray!

Is dat niet voldoende?

Gaat bij hem zitten, fluistert in zijn oor:

Ik kan u de kostbaarste vondst uit uw carrière aan de hand doen, fluisterde de Amerikaan u in het oor.

En u geloofde hem!

Lachend, jubelend, hoofd in de nek:

U geloofde hem!

Abrupt weer ernstig, tot zichzelf:

Eerlijk gezegd, *mij* deed hij denken aan het jongere broertje van Mefisto.

Het zweet... het stinkende zweet van de angst... liep in beekjes van zijn gezicht. Hij wierp voortdurend steelse blikken over zijn schouders, alsof hij de obers ervan verdacht zijn gesprek af te luisteren.

Tot Murray, schudt hem bruusk door elkaar.

Nietwaar?

Hé meneer Murray?

Is het niet zo?

Gekreun van Murray.

Nee, u vertrouwde het zaakje niet. Maar u ging er wél gretig op in!
De kist van een hogepriesteres uit de tempel van Amon-Ra, zei hij. Ingelegd met goud...
Ze draagt de beeltenis van het meisje, zei hij.
Verkeert in uitstekende staat...
Net zoals de mummie zelf, zei hij.
In uitstekende staat.

Staat op, richting zaal:

Ooit verkeerde ik ook in uitstekende staat.
Tot ik voor u kwam werken, meneer Murray.
Moést werken.
Tot u mij... kocht... zoals u hààr kocht.
In uitstekende staat.
Neem dat maar van me aan.

Grist het glas van de grond, rent af en keert snel terug met een nieuw glas waarin dezelfde vloeistof zit. Ze springt op het bed en dwingt hem te drinken:

Drinken, smeerlap!
Drinken!
Tot de laatste druppel!
Tot de bodem in zicht komt!
Drinken!
Tot u snakt naar adem!
Tot u erin verdrinkt, meneer Murray!
Drinken!

Murray verslikt zich en het meisje begint krankzinnig te lachen.

Ziet u wel!?
Dacht ik het niet!?
Het is zo toepasselijk! Zo toepasselijk!
Net als toen, meneer Murray!
Zo toepasselijk!
Net als toen!

Zwijgt abrupt. Dan, na een pauze, ernstig:

Hij dronk zijn glas gin in één teug leeg en verslikte zich in de ijsblokjes.
In de ijsblokjes, God nog aan toe!

Loopt af, keert snel terug met het glas waarin nu twee ijsblokjes liggen. Laat ze tinkelen. (band!)

Hoort u ze tinkelen, meneer Murray?
De ijsblokken?
Hoort u ze?
Tinkelen?

Gaat op de rand van zijn bed zitten, met het glas spelend. Ze duwt de ijsblokjes telkens onder water; de ijsblokjes komen telkens boven.

We volgden de Amerikaan door de nauwe, stoffige straatjes van Caïro. Bij een huis met een dak vol afgedankte rommel klopte hij aan. Het huis werd bewoond door een gesluierde vrouw, die een opmerkelijke hoofdtooi droeg, voornamelijk bestaande uit een imposante verzameling veren. Herinnert u het zich nog, meneer Murray?
De imposante verzameling veren?
Herinnert u het zich nog?

Als er geen reactie komt, zet ze het glas op de grond en schudt ze hem ruw door elkaar. Ze schreeuwt:

Ik wil dat u zich àlles herinnert, meneer Murray!
Dat u hoegenaamd *niks* meer vergeet!
Geen enkel smerig detail, meneer Murray!
Geen enkel!

Komt tot rust. Dan mijmerend, verward:

Op mijn voorhoofd had ik een diadeem.
Hij was in het midden versierd met iets dat leek op een cobra...

Buigt zich naar hem over.

Wat zegt u?

Het cobrateken, zegt u...

Dat is juist, meneer Murray. Dat is zéér juist.

Zoals het door de leden van de koninklijke familie werd gedragen in het Oude Egypte.

Het cobrateken.

Het beschermende cobrateken.

Ze staat op:

Haar verschijning stond in een schril contrast met de armoedige omgeving.

Let niet op de rommel, zei de Amerikaan.

De kist met de mummie bevond zich in een vieze achterkamer.

Alleen de kist is van belang, zei de Amerikaan.

Een miniatuur-warenhuis van nep-antiquiteiten was het.

Let niet op de rommel, zei hij.

U onderwierp de kist aan een vluchtig onderzoek.

De kist en de mummie.

Een vluchtig onderzoek.

Strijkt over haar lichaam, neemt zijn handen en legt ze op haar lichaam:

Het betrof inderdaad een kundig geprepareerd lichaam, meneer Murray.

Een lichaam in uitstekende staat.

Toen hebt u mij een eerste maal geschonden. Weet u nog?

Het kundig geprepareerde lichaam van een jonge vrouw...

U liet uw goddeloze handen over mijn lichaam glijden.

In uitstekende staat.

Ooit was dit een helderziende, zei de Amerikaan.

Wendt zich af.

Onder de regering van Echnaton werd ik veréerd, meneer Murray.

Door Echnaton, door de ketterkoning...

Door u werd ik *onteerd*.

Gekocht. Verkocht.

In uitstekende staat.

Protesterend gekreun van Murray. Zij gaat luisteren.

De Amerikaan?

Was het de Amerikaan?

Heeft de Amerikaan mij verkocht?

Was het de Amerikaan die mij heeft gevonden!?

Kan best zo zijn, meneer Murray! Kan best zo zijn!
Maar u hebt mij toch maar *gékocht*, hé?
U hebt mij in bezit genomen!
Ik ben uw bezit geworden, meneer Murray!
Zoals zij uit haar graf in Tel-el-Amarna werd gehaald om uw bezit te worden!
Zoals zij uit de residentie van Echnaton werd ontvoerd om uw slaaf te worden! Voor altijd!
Tussen Minie en Assioet!
Er werd daar destijds een tempel voor haar opgericht, meneer Murray!

Schudt hem door elkaar:

Weet u nog?
De Tempel van de Ogen, meneer Murray! Weet u nog?

Komt tot rust, zakt bij zijn bed op de grond:

Haar ogen...
Mijn ogen...
Voor altijd de uwe, meneer Murray.
Voor altijd en altijd van u.
Een mummie, voorzien van de gebruikelijke gaven en amuletten. Op haar hoofd lag er eentje met de figuur van Osiris. U las de inscriptie...
"Word wakker uit de onmacht waarin je nu verkeert, en de blik van je ogen zal triomferen over alles dat tegen jou werd gedaan."
De blik van mijn ogen...

Kijkt hem aan, sluipt op hem toe:

En zij is wakker geworden, neem dat maar van me aan.
U maakte mij wakker, meneer Murray.
Uit de onmacht waarin wij verkeerden.
En de blik van haar ogen.
Van mijn ogen.
Triomfeerde.
Zàl triomferen.
Meneer Murray!

Schrijlings boven op hem, hem versmachtend met het kussen - een worsteling:

Over alles!
Over alles dat tegen ons werd gedaan!
Over alles!

Zij blijft krachteloos liggen.

U hebt een cheque voor haar uitgeschreven, meneer Murray, zoals u voor mij een cheque hebt uitgeschreven.

Hoeveel is ze je waard, vroeg de Amerikaan.

Hoeveel was ik waard?

U hebt een cheque uitgeschreven.

U hebt haar gekocht. Ik ben de uwe nu.

Besepte u dat er een kwalijk geurtje zat aan de hele zaak, meneer Murray?

En wilde u daar geen aandacht aan schenken?

Stelde u zich voor hoe uw collega's in Londen zouden reageren?

U hebt ons gekocht voor een bedrag dat ruimschoots binnen uw financiële mogelijkheden viel. Alles wees erop dat de Amerikaan zich in nesten had gewerkt, zodat hij geen al te hoog bedrag kon eisen.

U bent een sluwe kerel, meneer Murray.

Sluw, doortrapt en schijnheilig.

U kocht haar voor een appel en een ei... ongetwijfeld de kostbaarste vondst uit uw carrière...

De Amerikaan hapte meteen toe.

U vroeg of u haar morgenavond kon ophalen. "Kan ik u morgenavond ophalen?" vroeg u.

Alsof ik uw slavinnetje was. Uw haremvrouw.

Er leek een zware last van de schouders van de Amerikaan te vallen.

Zij staat op en wist het zweet van zijn voorhoofd.

Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd, de Amerikaan...

Giechelt.

Daar bent u niet eens meer toe in staat, hé meneer Murray?

Gelukkig dat u mij nog hebt, hé?

Gelukkig hé?

Kijkt om.

Hij keek langs me heen, de Amerikaan.

Ik zag zijn schaduw op de vuilwitte muur.

Gaat op de stoel zitten, handen gevouwen.

U hebt mij gekocht, meneer Murray.

Ik ben de uwe nu. Voor altijd.

Ik blijf bij u.

Tot uw laatste snik.

En later nog, meneer Murray.

Later nog.

Voor altijd.

Altijd.

Gekreun Murray. Zij staat op, lacht.

Nee, dat is waar...

Uw cheque werd nooit geïnd. Om de eenvoudige reden dat de Amerikaan de volgende dag schielijk overleed.

Maar dat doet er niet toe, meneer Murray.

Dat doet er niet meer toe.

U had ondertussen al de nodige stappen ondernomen om de kist met inhoud te verschepen naar Londen. Geen makkelijke klus... De autoriteiten zouden best bereid zijn een oogje dicht te knijpen voor de smokkelwaar, als hen tenminste een fikse *baksjiesj* ter hand werd gesteld. Maar de bijgelovige zeelui zouden alles in het werk stellen om te vermijden dat ze opgescheept werden met een doodskist. De mummie en haar kist moesten bijgevolg afgeschermd worden van al te nieuwsgierige ogen door middel van een grote koffer, nietwaar meneer Murray? Een grote koffer die de kostbare vracht tevens moest beveiligen tegen een mogelijk ruwe behandeling.

Slaat de armen om zich heen, huivert.

Ruwe behandeling, God nog aan toe!

Gaat zitten.

Toen we die avond met een kar, een grote houten koffer en twee fellahs terugkeerden naar het huis van de Amerikaan, werden we opgewacht door de gesluierde vrouw die de vorige avond zwijgend op de achtergrond aanwezig was geweest.

Mijn meester is vertrokken, zei ze.

De toon waarop ze het woord 'meester' uitsprak, maakte dat woord volstrekt ongeloofwaardig.

Volstrekt ongeloofwaardig.

U kunt de kist meenemen, zei ze. Ik zal u begeleiden naar het hotel.

Draait zich om naar Murray:

Vond u dat niet vreemd, meneer Murray?

Dat ze ons kost wat kost wilde begeleiden naar het hotel?

Alsof ze ons nog iets... duidelijk moest maken?

Maar u stelde geen vragen, hé?

U had wel wat beters te doen, neem dat maar van me aan.

Nee, u stelde geen vragen.

De koop was gesloten en u had ervoor betaald - enfin, dat dacht u toch - en voor u was dat deel van de affaire een gedane zaak, hé?

Staat op.

Ik zie ons nog altijd in die vreemde processie opstappen, in de richting van het Shepherd Hotel - de Engelsman en zijn secretaresse, zijn meid, zijn slavinnetje of wat dan ook... de Egyptische en een kar met een muilezel voor, waarop twee fellahs zaten, en waarop een grote houten koffer lag met daarin de mummie van een priesteres die drieduizend jaar voordien was gestorven.

Op de Kasr-el-Nil brug, met op de achtergrond de piramides van Gizeh, begon de Egyptische plotseling te vertellen...

Wendt zich tot Murray:

Herinnert u zich haar verhaal nog, meneer Murray?

Gekreun.

Zal ik het u dan vertellen?

Gekreun.

Grààg, meneer Murray. Zéér graag, zelfs!

Gaat zitten.

Zonder de Nijl, meneer Murray, zou dit land een grote woestijn zijn. Schroeiend stof onder een brandende zon. Daarom noemen wij de Nijl *Hapi*, de Vader der Goden. Hapi voorziet Egypte van

voedsel en bevloeit het land met het bloed dat leven geeft. Op de langste dag van de zomer houden de farao en zijn hogepriesters een grote plechtigheid, om een goede overstroming af te smeken. Een kleine overstroming levert immers niets op en een zware veroorzaakt een ramp.

Tot Murray:

Viel het u ook op dat ze sprak in de tegenwoordige tijd, alsof de farao en zijn hogepriesters nog steeds een goede overstroming afsmeken?

Viel het u ook op? De tegenwoordige tijd?

Staat op, tot de zaal:

Stel u de maan voor...

Er glijdt een boot voorbij.

Stelt u zich nu voor hoe de priesters, nog altijd, in een lange processie het beeld van de god Hapi langs de oevers van de Nijl dragen, vergezeld van muziek en gezangen.

Neuriet nasaal.

Hoort u het al?

Ze gooien sieraden en edelstenen in de rivier, opdat Hapi tevreden zou zijn.

Ziet u het al?

Danst om hem heen, gaat schrijlings boven op hem zitten, neemt zijn handen, legt die op haar haren, haar gezicht...

Ziet u ze al, meneer Murray?

Het mooiste meisje van Egypte?

Ik werd gebaad en gezalfd met parfum en olie.

Ik werd in een zijden gewaad gehuld.

Op mijn haren ligt een bloemenkrans.

Mijn borsten zijn bedekt met juwelen.

Mijn handen en voeten zijn gebonden.

Eerst hebt u mijn handen en voeten gebonden, meneer Murray, en daarna hebt u...

Maar nu zijn de rollen omgedraaid, hé?

Bij wijze van spreken.

Hé?

Daarna hebt u me naar uw boot gedragen, meneer Murray, zoals ik u naar de trein zal rollen...

Straks...

Sensueel:

Hij is met bonte kleuren beschilderd, uw boot.

Hij is versierd met vaandels en gekleurde lantaarns.

Ik hoor de fluiten en tamboerijnen.

Hoort u ze ook?

U draagt mij aan boord.

U voert mij naar de plek waar de armen van de Nijl elkaar ontmoeten.

U vervoert mij.

Ontvoert mij.

Zestien jaar ben ik, zestien jaar is zij.

Om haar hals draagt zij de geschreven toestemming van haar ouders, zoals ik in mijn handen hun brief draag...

Ik mag geofferd worden.

U zult mij offeren.

De geschiedenis herhaalt zich, meneer Murray. Ziet u?

De geschiedenis herhaalt zich telkens weer.

Drie maal...

Drie maal lopen de priesters om mij heen.

Om het mooiste meisje van Egypte.

Gooien haar daarna in de rivier.

Aan handen en voeten gebonden in het water...

Maakt geluiden van golven. (band)

En zij?

Zij geeft geen kik, meneer Murray. Neem dat maar van me aan.

Hebt u mij ooit een kik horen geven?

Mijn lippen waren verzegeld, zoals de uwe nu.

Haar hand op zijn mond:

Hapi zou vertoornd zijn, meneer Murray!

De hongersnood zou over Egypte neerdalen!

De hongersnood zou in ons gezin zijn neergedaald als ik een kik had gegeven en u had vertoornd, meneer Murray!

Liefkozend:

Offer mij dus maar...

Offer haar...

Offer mij op uw altaar...

Meneer Murray... Hapi... Offer mij...

Staat op.

Welk meisje van zestien zou het aandurven het ongeluk van de hongersnood over haar volk af te roepen door een kik te geven terwijl zij geofferd werd en Hapi op die manier voor eeuwig te vertoornen?

Ooit... ooit was zij het mooiste meisje van Egypte...

Men vertelt dat Hapi, toen zij in het water lag en toen hij haar in de ogen keek, verblind werd door haar schoonheid. Overmand door mededogen, gaf hij haar terug aan de mensen.

Hapi... overmand door mededogen...

Een onbekend woord voor u, hé meneer Murray? Mededogen?

Overmand, ja, dat werd u wel geregeld.

Overmand... ik... door u...

Geregeld...

Maar welk meisje van zestien zou het aandurven het spook van de hongersnood over haar familie af te roepen?

Gaat op de stoel zitten.

Nu goed... Het mooiste meisje van Egypte werd destijds dus in de rivier gegooid als een offer aan Hapi, maar om één of andere reden kwam ze bovendrijven, en dus vertelde men dat Hapi was overmand door mededogen en haar terug aan de mensen gaf... Zo zal het wel gebeurd zijn...

Hapi maakte een helderziende van haar... Een helderziende... En ze werd een grote hogepriesteres van ons volk...

En nu ontvoerde u haar naar het Shepheard Hotel...

Ik zie de oprijlaan nog voor me... De paarden, de wagens met brandende olielampen, de straatkooplui... Ze kwamen op ons af en bedolven ons onder hun valse souvenirs uit de graftomben... Toen we ze hadden afgewimpeld, bleek onze gezellin al in de menigte verdwenen te zijn... En bij de balie, bij de balie van het hotel hoorde u dat een politieman een bericht voor u had achtergelaten... Een bericht over de Amerikaan, die zomaar op straat in elkaar was gezakt... In zijn portefeuille had men uw kaartje gevonden, meneer Murray...

Ze kijkt om naar Murray, die geen teken van leven meer geeft. Ze neemt een olielamp en houdt die bij Murray's gezicht. Ze luistert aan zijn borst, haalt een spiegel en houdt die voor zijn mond.

Ze grinnikt, haalt een glas water met ijsblokjes en gaat bij het bed zitten. Ze dompelt de ijsblokjes onder en kijkt toe hoe ze weer boven komen. Ze neemt er een ijsblokje uit en steekt het in haar mond, zuigt erop.

Aan boord van de *Empress of India*, die u en uw vracht terug naar Engeland moest brengen, zult u wel meer dan eens aan het verhaal van de Egyptische gedacht hebben.

Ze staat op, zet het glas neer en blaast een kaars uit.

En aan het schielijke overlijden van de Amerikaan.

Ze blaast een kaars uit.

Aan het ongeluk dat de twee fellahs was overkomen, die de zware houten koffer hadden helpen inladen.

Ze blaast een kaars uit.

Nauwelijks had de koffer de begane grond verlaten, of de kabel brak. De eerste kreeg de koffer op zijn hoofd en was op slag dood. De tweede werd geraakt aan de schouder en viel in het water. Hij overleefde het, geloof ik.

Gaat bij Murray op het bed zitten, neemt hem bij de schouders, zet hem rechtop en blijft hem ondersteunen. Murray houdt de ogen gesloten.

In Londen, meneer Murray, besloot u vooralsnog niet uit te pakken met uw vondst, hé? U huurde een huisje op Albert Court, waar de lucht grijs was van rook en nevel. Een doodgewoon huisje in een eindeloze rij, precies gelijk aan alle andere. Stoep met vier treetjes, klein tuintje. Iedere ochtend een melkfles aan de voordeur.

Ze zet hem op zijn voeten en, hem ondersteunend, sleurt ze hem naar de stoel, waarop ze hem doet zitten. Ze gaat op zijn schoot zitten. Fluisterend:

Het huis heeft een kelder, meneer Murray, die meestal onder water staat...

Bootst het druppelen van water na. (band)

Pling-pling-pling.

Daar sloot u zich op met uw boeken en uw documenten, hé?

Pling-pling...

Met uw kaarten en uw schat?

Pling!

Daar sloot ik u op, meneer Murray...

Ze springt op, gaat achter hem staan, handen op zijn schouders.

Dit is geen plek om een mummie te bewaren, meneer Murray.

Zeg nu zelf! Er staat schimmel op de muren!

Maar toch...

Zet de olielamp voor hem op de grond, en draait zijn hoofd zo dat hij recht in het licht staart.

Gaat dan weer achter hem staan.

Maar toch staarde u in het licht van een olielamp...

Urenlang...

Naar de scherpe, gemummificeerde trekken...

Van het mooiste meisje van Egypte...

Blaast een kaars uit.

Tot u langzaam maar zeker het licht in uw rechteroog begon te verliezen.

Knielt voor hem neer.

En zelfs dan kon u de blik nog niet afwenden, hé?

Nee... Nee, u bent nooit van steen geweest, hé meneer Murray?

Zelfs dan kon u de blik nog niet afwenden...

Legt zijn handen in haar hals.

Want als dit lichaam aanvankelijk hard was geweest als een gepolijst stuk ebbehout...

Laat zijn handen over haar lichaam gaan.

... dan werd het vlees nu zacht en buigzaam, hé?

Soms meende u zelfs minuscule zweetdruppeltjes te zien flonkeren op dat voorhoofd, hé?

Staat op - hij blijft in dezelfde houding zitten, als versteend - en blaast een kaars uit.

Beseftte u dat u druk doende was gék te worden, meneer Murray?

Blaast een kaars uit.

Gek en blind?

Blaast een kaars uit.

Beseftte u dat *ik* het was die u het hoofd op hol bracht, meneer Murray?

Die u blind maakte?

Die u langzaam maar zeker de kracht in uw spieren benam?

De adem afsneed?

Achter hem.

Arme, arme meneer Murray...

U liet uw mummie achter in de kelder op Albert Court en vluchtte naar uw oude huis in Edinburgh. In uw rechteroog keerde het licht niet terug, maar uw linkeroog leek tenminste niet aangetast te worden.

Gaat af. OFF:

Op 31 oktober 1911 - een kalme, heldere avond - had u vuur gemaakt in de open haard en een paar uur gelezen in het Egyptisch Dodenboek. U bent daar ingesluimerd en toen wierp een hevige windvlaag de deur open, terwijl het voor de rest merkwaardig stil bleef in huis - alles was rustig in de tuin, overgoten door het maanlicht...

Zij verschijnt, in blauwe sluiers over haar witte jurk, blaast een kaars uit.

... en terwijl die hevige windvlaag de deur open wierp en voor de rest alles merkwaardig rustig bleef, is zij...

Gaat schrijlings op zijn schoot zitten, fluistert, sensueel:

... ben ik voorgoed tot leven gekomen...

... het mooiste meisje van Egypte...

... onbevreesd heb ik u in uw ene goede oog gekeken...

... als de gesluierde vrouw die in Caïro uit het niets was verschenen en in het niets was

verdwenen...

... de hogepriesteres van de Tempel van de Ogen...

Legt zijn handen op haar hoofd:

Voelt u de hoofdtooi met de gouden cobra, meneer Murray?

De borsten van het mooiste meisje van Egypte... Hapi?

Slaat de sluiers om hen heen.

Ik zal je diep in mij verankeren, mijn liefste.

Ik zal de zee zijn en jij het strand.

Ik zal de golven zijn waarin je verdrinkt.

Ik zal het water zijn dat geeft en neemt.

Ik zal leven en dood zijn, mijn liefste.

Ik zal geven en nemen.

Ik zal...

Ze bootst het geluid van de golven na, het loeien van de misthoorn, het krijsen van de meeuwen, druppelend water. (BAND!)

Met een krankzinnige schaterlach springt ze van hem af. Waanzinnig:

Meneer Murray nam de eerste trein naar Londen, neem dat maar van me aan!

In de kelder van zijn huis op Albert Court vond hij het lijk van een inbreker!

De man lag met zijn gezicht in een plas water!

Zijn ogen weggevreten door de ratten!

En al de stoppen van meneer Murray sloegen door!

Allemaal sloegen ze door!

Neem dat maar van me aan!

Ontdoet zich van de sluiers en begint Murray, op de stoel, ermee te omwikkelen.

In december van het jaar 1911 nam Douglas Murray eindelijk contact op met een paar bestuursleden van het British Museum.

Hij wilde mij... Hij wilde de kostbaarste vondst uit zijn rijke carrière dringend van de hand doen.

Zelfs in dat koel wetenschappelijk instituut verwierf ik... verwierf de mummie zich al gauw een weinig benijdenswaardige reputatie.

Is het niet, meneer Murray?

Een fotograaf kreeg bij het ontwikkelen van de foto's die hij van me... van de mummie gemaakt

had... een bijtend zuur in de ogen.

Blaast een kaars uit.

Het bestuurslid dat mijn tentoonstelling... van de mummie... moest voorbereiden, werd in zijn bad geveld door een hartaanval.

Blaast een kaars uit. Tot Murray:

De bestuursleden waren immuun voor bijgeloof, maar onwetenschappelijke hysterische commentaren in de kranten konden ze missen als de pest, nietwaar meneer Murray? En dus belegden zij in het voorjaar van 1912 een vergadering met u, hé? En dus vroegen ze u of het niet beter was me... de mummie in een ander museum onder te brengen, hé?

U keek ze aan met uw ene goede oog en vroeg: 'Welk museum?'

'We hebben een kandidaat gevonden in New York,' zeiden ze. 'Daar is men bereid de gift te aanvaarden, op voorwaarde dat de transactie niet gepaard gaat met de gebruikelijke publiciteit.'

'Prima,' zei u, 'maar ik zou er graag *nog* een voorwaarde aan verbinden...'

'En die is?' vroegen ze.

'Het transport moet op de veiligst mogelijke wijze gebeuren,' zei u.

Ze gaat op het bed zitten, met opgetrokken knieën.

'Geen probleem,' glimlachte er één. 'We zullen uw mummie meegeven met het grootste en het snelste schip dat we kunnen vinden. En de hoge waarde in aanmerking genomen, zullen we de kist niet laten opslaan in het laadruim, te midden van de aardappelen, de eieren en de zakken koffie... maar achter de commandobrug. Dan kan de kapitein een oogje in het zeil houden.'

Lacht waanzinnig:

Een oogje in het zeil houden, God nog aan toe!

Springt op, tot het publiek:

'De kapitein is al op de hoogte,' zei iemand. 'Het is een onberispelijk zeeman met een heleboel ervaring.'

Dat was ongetwijfeld waar.

Draait zich om naar Murray:

De laatste scènes missen in deze uitzending